

DOMINIQUE

AJ HEERKENS

DOMINIQUE

ISBN 978 94 641 8839 4

Omslagfoto: ©AJ Heerkens

Foto auteur: © AJ Heerkens

©februari 2021 AJ Heerkens (mbv Brave New Books)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Ik ben Nicole. Dit verhaal gaat over mij. En over Dominique en andere zaken die een bepaalde indruk op mij hebben gemaakt en mij nieuwe inzichten hebben gegeven.

Ik groei op in de jaren '70 -'80. Ik ben dertien jaar en een vrolijk en gevoelig meisje. Op een dag kom ik Dominique tegen. Hij is het tegenovergestelde van mij, denk ik. Ik ben erg onder de indruk van zijn bravoure, zijn vlijmscherpe opmerkingen en zijn opvallende uitstraling. Dit maakt hem interessant.

Maar naast dat hij heel grappig overkomt, kan hij ook heel direct en confronterend zijn. Wat is het dat mij zo raakt? Hoe ga ik hiermee om en hoe denkt hij eigenlijk over mij? Kom ik daar ooit achter?

De ontmoeting

‘Wat? Mag Eva echt met ons mee op vakantie?’ Ik ben door het dulle heen, spring in het rond en ga gelijk Eva bellen om te vragen of ze mee wil gaan met ons. En Eva wordt dolblij als ze hoort dat ze met ons mee op vakantie mag gaan. Maar...het is dubbel. Want hoe leuk het ook is, voor haar is het moeilijk om weg te gaan van haar ouders. Het gaat niet goed thuis. Haar vader is alcoholist en depressief. Het is een lieve man, maar hij weet met zichzelf geen raad en dat geeft thuis spanningen. Daarom vinden mijn ouders het een goed plan als Eva er een weekje tussenuit gaat met ons. En het mag van Eva haar ouders. Ook de vriendin van mijn broer gaat mee. En de hond en de tennisrackets.

‘Kan dat allemaal wel mee in de auto?’ vraag ik. ‘Dat lossen we wel op. Desnoods gaan er een stel met de trein,’ antwoordt mijn moeder.

Mijn ouders hebben een bungalow gehuurd voor een week op een vakantiepark in Overijssel. Het is een kleine twee uur rijden. Vlakbij Zwolle. Onderweg is het leuk. Daarnaast vind ik het ook fijn om naar buiten te kijken en de natuur te volgen. Soms valt er een stilte bij Eva en zie ik iets aan haar gezicht veranderen wanneer we steeds verder van huis zijn. Hopelijk wordt ze straks afgeleid door de vakantie, denk ik. Door de leuke dingen die we samen kunnen gaan doen. Ik ken haar al vanaf de vijfde klas en we weten inmiddels wel wat we samen leuk vinden. Zwemmen, tennissen, lekker wat drinken op het park, wandelen, veel kletsen en natuurlijk héél veel lachen. Daar houden wij van. Dát bindt ons. En hopelijk zijn er ook nog andere leuke tieners.

Het park ligt in de bossen en de huisjes zijn aan elkaar geschakeld. Ik ben er al een keer eerder geweest. De bungalows zijn ruim. Speciaal voor minder valide. Mijn moeder is slecht ter been. Ze heeft reuma en er zijn thuis ook aanpassingen in huis. Daarom is de keuze eerder op dit park gevallen waar het makkelijk vertoeven is. Eva en ik lopen over het park en lopen langs de tennisbanen. Deze liggen er verlaten bij. ‘Hopelijk stopt het straks met regenen Eva, dan kunnen we hier een keertje tennissen.’

We lopen verder en komen nu bij het hotel. In het hotel kan je beneden aan de bar zitten en TV kijken. Boven zijn er zalen. Eén zaal heeft een pooltafel. Beneden staat een flipperkast die gratis bespeelbaar is. Eva en ik spelen er even een potje op. Op het eerste gezicht is er weinig leven. Een enkele keer loopt er iemand de trap op en af om te kijken wat erboven te doen is. Helemaal niets bijzonders. De meeste mensen in het hotel zijn ouderen. En onderweg komen we een paar jonge gezinnen tegen. Maar tieners? Nee, die hebben we nog niet gezien. Tenminste niet opgemerkt. Vanavond zal het vast gezellig zijn hier aan de bar, denk ik. Ik ben nogal een prater en ik probeer mijn best te doen om Eva op te vrolijken. Eva lacht vaak. Ze is erg lief, zachtaardig en rustig. Haar halflange blonde haar en haar volle gezicht, maken ook dat ze een lieve uitstraling heeft. Ik draag mijn haar verschillend. Dan weer half lang, dan weer kort. In deze vakantie zijn ze doorgroeid kort. Met blonde puntjes erin. Ik ben een sportief type, wat onrustig van aard en ik wil ook graag actie ondernemen. Daarom is regen vreselijk. Mijn ouders zeggen dat ik hyper-actief ben. Op vakantie moet er gezwommen worden, dus het is te hopen dat die buien snel vertrekken.

Het is inderdaad gezellig druk 's avonds in het hotel aan de bar. Mensen kijken tv in de zithoek en drinken er een glaasje of bestellen een grote coupe ijs. Want dat is vakantie. Nog even boven poolen en dan hebben we ons voor vandaag genoeg vermaakt. Eva en ik gaan terug naar het huisje. Drinken gezellig nog wat met de anderen en kletsen over deze eerste dag na. Daarna lekker kletsen en lachen we als meiden onder elkaar, in het stapelbed.

Ik open mijn ogen. Oh heerlijk...we zijn op vakantie. 'Heej, de zon schijnt. Zullen we vandaag gaan tennissen Eva?' Eva vindt dat goed. Na het ontbijt gaan we tennissen. Ik heb tennisles gehad, dus ik kan het wel een beetje. Op vakantie sla ik graag nog een balletje en gaat het racket altijd mee. Er komt een blond meisje aangelopen. Ik schat dat zij ongeveer van onze leeftijd is. Ook een jaar of dertien. Het meisje lacht en kijkt naar ons, maar ondertussen gaan wij wel verder met ons spel en het meisje loopt dan ook weer door. Wanneer we in de poolruimte weer een poging wagen om te poolen, horen we een

jongensstem tegen ons praten. ‘Kennen jullie de spelregels van poolen wel?’ Eva en ik merken een jongen op die de poolruimte binnen loopt. Hij lijkt iets ouder dan ons, een jaar of vijftien en praat met een Amsterdams accent. Hij is lang, heeft olijke donkerbruine ogen en zwart kort haar. Hij lijkt halfbloed. Eva en ik beginnen ervan te blozen en giechelen. ‘Nou, wij spelen het op onze manier.’ ‘Hahaha,’ lacht de jongen. Hij heeft een mooie lach. Een beetje aanstekelijk. Hij bekijkt ons spel. Ik voel me hier niet meer zo gemakkelijk bij. Wat wil je als iemand op je vingers staat te kijken naar iets wat je inderdaad misschien niet helemaal juist doet en die je ook nog eens heeft doen verbazen. ‘Zal ik jullie eens leren poolen,’ vraagt de jongen lachend. Hij klinkt leuk. ‘Trouwens ik ben Dominique.’ ‘En ik ben Nicole en dit is Eva.’ Ik word er een beetje zenuwachtig van en hijs aan mijn broek die niet in mijn taille wil blijven zitten. Ik ben nogal lang en smal. Mijn broeken zitten de laatste tijd niet meer zo fijn nu ik in de groei ben. De heupen zijn er nog niet, dus een riem is onontkoombaar. Maar zelfs dan moet ik regelmatig hijsen aan mijn broek. Niet erg charmant. Eva is niet zo lang. Zij heeft ook een andere bouw dan ik. Zij is kleiner. Dominique is gezellig en duidelijk aanwezig. Eindelijk jeugd ontmoet. Eindelijk iemand die interessant genoeg is om mee te praten en deze week vaker tegen te komen.

Vanuit het vakantiepark wordt er een dag uitstapje georganiseerd naar het Dolfinarium in Harderwijk en wij gaan mee. Bij de ingang is het druk en Eva en ik kijken even rond welke kant we uitgaan. Ook zien we Dominique en hij komt bij ons staan. ‘Vinden jullie het goed als ik vandaag met jullie meeloop,’ vraagt hij. ‘Ja natuurlijk,’ antwoorden wij. ‘Gezellig.’ ‘Ik wil namelijk niet de hele dag met mijn pleegzusje opgezadeld zitten.’ En wijst daarbij naar een blond meisje. Dat is het meisje dat wij bij de tennisbaan tegen kwamen. Hij is hier duidelijk in. Aan zijn houding is ook te zien dat hij haar afhoudt en blijkbaar verstaat zij deze taal. Ze heet Marieke. Kort vertelt hij dat hij bij haar ouders woont in dezelfde provincie als ons en dat zij zijn pleeggezin zijn. Thuis is er nog een oudere broer, een zus en nog een pleegzusje. Wel even wat anders dan wat wij gewend zijn. Toch besteden we hier niet veel aandacht aan. We hebben een